

Kaasboer

Ik was net in een diepe slaap gevallen toen de deurbel klonk.

Onmiddellijk sprong ik uit bed om met een verbrijzelde droom in mijn kop de trap af te rennen.

Het was de kaasboer. Zijn witte gestalte schemerde achter het matglas van de voordeur en slapend maar luidkeels glimlachend opende ik de voordeur.

"Is het echt al weer woensdag?" riep ik enthousiast terwijl ik probeerde mijn ogen te openen. "Geeft u het gebruikelijke maar: een pond belegen en een pond boeren pittige kaas."

"Die eh, die extra pittige bedoelt u toch hè?" stotterde de kaasboer blij, en repte zich zoals gewoonlijk naar zijn busje om het bestelde ruim af te gaan snijden.

Ik geeuwde en dacht: - Ik kan nog wel even gaan liggen, hij is voorlopig toch nog niet klaar.

Met een ruk zat ik rechtop in bed.

- De kaasboer! Ik moet met de kaasboer afrekenen! dacht ik en roffelde naar beneden.

Tot mijn verbazing stond de kaasboer in de keuken. Hij had zijn witte werkjas uitgetrokken en stond in een deftig donker-blauw pak bij het aanrecht een stuk kaas in achtsten te snijden. Vanuit zijn gebogen houding sprak hij gedempt met een persoon die ik niet onmiddellijk zag.

Ik gluurde om het hoekje en zag een bleek, mager meisje dat eveneens kaas stond te snijden.

"Zo zo," zei ik vriendelijk, "zijn we gezellig allemaal hier? Mooi pak heeft u aan zeg, en hoeveel krijgt u van me?"

Terwijl ik in de lade van de buffetkast naar mijn portemonnee zocht keken de kaasboer en het meisje elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan. Ik merkte het wel.

"We deden nog wel zo zachtjes om u niet te wekken," zei de kaasboer gekwetst.

"Nou nou, dat zit wel goed hoor," zei ik. "Hoeveel was het?"

Ik wilde dat hij opschoot, want ik hou niet van vreemden in mijn keuken. - Ik moet de voordeur niet goed gesloten hebben, dacht ik en tipte met mijn tenen ongeduldig op de plavuizen.

Ik wachtte even aarzelend, frunnikte aan mijn hals en keek op mijn horloge. - Moet ik dit tolereren? weifelde ik.

Nee, ik moest het niet tolereren. Ik moest boos worden, ze er uit zetten.

"Kom jongens, zo is het genoeg," besloot ik mild. "Neem die kazen mee, ja allemaal, en blijf voortaan weg. Ik hoef ook geen kaas meer van u."

Foeterend en tegenstribbelend scharrelden de kaasboer en zijn hulpje door de gang, ik volgde hen met de kazen in mijn armen.

"Zo is het mooi geweest, het beste maar," knikte ik warm.

"En ik maar denken dat u zo aardig bent," mopperde de kaas-boer.

Opgelucht sloot ik de deur achter het stel. Ik liep de keuken in om een kopje koffie te gaan zetten en ontdekte toen pas wat een chaos ze in de keuken hadden gemaakt. Allemensen, wat een puinhoop! Het hele aanrechtblad was er uit gesloopt en lag in stukken tegen de achterdeur, de spoelbak staarde me vanaf de vloer verontwaardigd aan.

"Wel ver...! Ik had veel kwaaiër mogen worden! Ik had ze moeten slaan!"

Maar ik was moe en sleepte mezelf de trap weer op. Nog even slapen...

Even later kwam ik opnieuw met ruk overeind.

"De kinderen! Ik moet de kinderen van school halen! Hoe laat is het?"

Ik trappelde de lakens die zich om mijn schoenen hadden gewik-keld van me af en keek op de wekker. Vijf uur!

Ik rende naar buiten, naar mijn fiets, en zag mezelf toen op mijn fiets door groene heuvels en weilanden racen.

Het waaide stevig, de fietspaden zaten vol met lang-zaam-fiet-sen-de toeristen, maar ik roetsjte overal behendig tussendoor.

"Goed zo Beeb, goed voor jou!" moedigde ik mezelf aan en voelde hoe de grond waar ik op stond onder me weg

ROODFLUWHEEL

Allergracie

viel en ik hoger en hoger de lucht in werd getrokken. Het landschap rolde onder me weg en opeens keek ik over de heuvels heen en was de hemel dichterbij dan de aarde. Zwevend op de wind keek ik neer op mezelf, die daar diep onder me als een gek fietste, door bossen en weilanden, over witte zandpaden, mijn haar als een windvaantje wapperend achter mijn verwilderd hoofd.

Daar achter een wollige strook donkergroen bos lag plat en bleek het schooltje van de kinderen waar ik langzaam met twee voeten op aarde landde. Ik keek of ik mezelf nog ergens zag, maar helaas kwam ik niet meer opdagen. Teleurgesteld besloot ik toen zelf de kinderen maar uit school te halen, - als ze er nog waren!

Door de donkere ruiten van het lage schooltje gluurden twee bleke gezichtjes naar buiten: ze hadden op de uitkijk gestaan en zwaai-den dof naar me.

Opgeruimd zwaaide ik terug en nam ze mee naar buiten. Stevig stappend liep ik vrolijk het bos in, de kinderen aan een hand met me meetrekkend, en ik zei: "Ik heb een verrassing. Vandaag VLIEGEN we terug naar huis. Ja ja, mama kan vliegen!"

Laura sribbelde tegen want ik had geen paraplu, en had Mary Poppins ook niet een paraplu nodig om te kunnen vliegen?

"Jawel, maar," wierp ik tegen, "ik kan niet èn een paraplu èn jullie handen vast houden, dus zonder is veel beter."

Met de kinderhandjes stevig vast rende ik voorover gebogen door het bos, en telkens als we even een paar meter omhoog gingen kreeg ik kriebels in mijn buik. Maar helaas lukte het niet goed meer. Na veel op en neer gaan en een paar kortstondige zweef-jes kwamen we thuis waar ik rap de boel probeerde op te rui-men. Ik maakte me een beetje bezorgd over mijn fiets, want die had ik niet meer terug gezien, en ook van het aanrecht kon ik niks meer maken.

Die avond zat de hele kamer vol visite. Marc zat op de grond met Laura te spelen en Thomas speelde buiten met zijn neefje Derk-Jan. We waren juist allemaal erg hard om iets aan het lachen toen de deurbel klonk. Terwijl iedereen gewoon doorlachte ging ik naar de deur, en daar stond de kaas-boer met een groot boeket bloemen in zijn handen. Hij maakte zijn veront-schuldigingen en sprak met zijn grote gezicht dichtbij het mijne de hoop uit dat ik toch weer kaas bij hem zou kopen.

Ik aarzelde en trok me zo ver mogelijk terug in een hoekje.

"Zegt u dat maar tegen mijn zwager," zei ik ontwijkend.

Stom van me, want nu ging hij de kamer binnen. Iedereen keek verbaasd van de kaasboer naar mij en ik dacht: - Zometeen denken ze nog dat hij een vriendje van me is!

En daar leek ook wel veel op. Hij sprak vleiend tegen mijn moeder, gaf haar net zo'n boeket als ik in mijn hand hield en even later zat hij in een hoekje op de grond met Laura te spelen. Daar toverde hij nog eens een boeket bloemen tevoor-schijn voor Marc die kwam vragen wat hij kwam doen. Met een hand tegen mijn keel sloeg ik het allemaal vanuit de deurope-ning gade en vroeg me af hoe ik hem er weer uit kon werken.

Opnieuw klonk de bel en ditmaal was het het bleke hulpje van de kaasboer. Ze wilde de kaasboer even spreken, zei ze, en zocht in de volle kamer naar hem, die zich inmiddels tussen mijn vader en mijn zwager op de krappe bank had genesteld en zich vriendelijk in het gesprek van de twee verbaasde mensen had gemengd. Hij zat lekker onderuit gezakt met zijn armen over elkaar van links naar rechts te knikken en te glimlachen. Ik merkte de veranderende blik in zijn ogen wel op toen hij even ernstig met zijn hulpje fluisterde, maar was blij dat ze daarna weer ver-trok.

Ik keek haar vanuit de gang even na, en zag een donkerblau-we wagen voor de geopende voordeur staan, een Mercedes of BMW met aan iedere flank drie portieren.

Opnieuw vroeg ik me af wat ik met die nare vent op de bank moest beginnen. Niemand had in de gaten dat hij ongewenst bezoek was en hij was hartelijk opgenomen in het gezelschap.

Ik zat afstandelijk op een bijgeschoven eetkamerstoel toen Derk-Jan en Thomas de kamer binnen kwamen stuiven.

"Die meid is je spullen aan het jatten tante Bebe!" zei Derk opgewonden, en ik zei verbaasd: "Maar dat kan niet, ik zit de hele tijd op te letten wat ze doet."

ROODFLUWHEEL

Allergracie

Maar buiten op straat zag ik dat bij de kofferbak van de blauwe wagen allerlei spullen van mij klaar stonden om ingeladen te worden.

Het regende een beetje en boos liep ik er op af, terwijl de meid me met onschuldig lachende ogen aankeek. "Haai," zei ze ook nog.

"Niks haai," blafte ik, "Wat moet dat met mijn spullen? Jon-gens, breng het gauw terug naar binnen voor het allemaal kletsnat wordt."

Binnen een paar minuten stonden mijn meubels in de gang na te druipen. Ik was woest en stampvoette de kamer in.

"Dus dat is je opzet, niet waar?" briede ik tegen de kaasboer die juist zijn glas ophield om door Dide bijgeschonken te worden. "Mijn spullen stelen terwijl je iedereen hier bezig houdt! Mam, bel de politie!"

Alle hoofden werden verbaasd naar mij toegekeerd. In Fjee's ogen glom een spottend lachje en mijn moeder, elegant en beschaafd als altijd, keek me verbaasd aan. "Hoe kun je zo onbeschoft zijn, kind! En nog wel tegen zo'n aardige meneer!" zei ze verwijtend.

Het had geen zin het ze uit te leggen. Ik klom over het tegenwerkende bezoek naar de telefoon om de politie te kunnen bellen, maar iedereen hield me tegen.

"En die mooie bloemen dan?!" schreeuwden ze door elkaar, "hij zit hier potdorie met zijn armen over elkaar, hoe kun je nou beweren dat die man je aan het bestellen is?!"

Maar ik klom koortsachtig verder en probeerde zwetend de telefoon te bereiken, en die kwam maar niet dichterbij. Plot-seling stond ik oog in oog met de kaasboer, die een grote, rossige man met sproeten en blanke, vette armen was geworden. Hij keek me met een pesterig lachje aan en sloeg zijn armen knellend om me heen, me in een ruwe greep houdend, en iedereen vond het dolkomisch. Terwijl ik heftig worstelde om los te komen vermaakten mijn familieleden zich kostelijk en sloegen ze zich op hun dijen om 'die leuke man'.

Ik wist me uit de benauwde omhelzing los te maken en nam een duik naar de telefoon, maar voor ik het ding kon pakken griste de kaasboer het onder mijn neus vandaan. Al zittend op de bank drukte hij zijn borst beschermend op de telefoon op zijn schoot, zijn armen er om heen geslagen. Ik plukte grimmig aan zijn vingers en handen, trok aan zijn veel te brede armen om de telefoon los te peuteren, maar het lukte niet.

Opeens hoorden we de kinderen buiten schreeuwen. Als uit een hypnose ontwaakt kwam de kaasboer overeind en liet de telefoon in mijn handen glijden. Ik knielde naast de bank, met de telefoon hebbertig tegen me aangedrukt en zenuwachtig drukte ik het nummer van het politiebureau. Vanuit mijn hoekje keek ik nog even verontschuldigend op om verward tegen mijn bezoek mijn schouders op te halen en verlegen te glimlachen: "Sorry, ik moet even bellen." Maar steeds kreeg ik de toon van een afgesloten nummer en moest ik het opnieuw proberen. Het geschreeuw van de kinderen werd steeds luider en ik werd steeds ongeduldiger. Eindelijk kreeg ik een stem aan de telefoon die een nors "Politie!" baste. Amper verstaanbaar stotterde ik in de hoorn: "Snel, u moet naar de Irenestraat komen, gauw! Het is verschrikkelijk, Irenestraat 5, heeft u dat?"

Ik holde de tuin in, het was al aardig donker geworden, en in de tuin van de burens zag ik een grote gele Ford Transit staan. Het hulpje van de kaasboer rende over het grasveldje achter krijsende en rondjes rennende kinderen aan. Een paar kinderen miste ik, en tot mijn schrik ontdekte ik dat op de gele auto 'Hondenvanger' stond. In de achterbak van de auto zat een kluitje kinderen opgesloten, ze hadden witte handdoeken om hun nek en waren met een dik, wit koord aan elkaar vastgebonden.

Thomas! Laura! dacht ik meteen en keek angstig rond of ze er nog waren. Intussen klom de kaasboer ondanks zijn lompe figuur behendig achter het stuur van de auto en reed hard achteruit, kluiten natte aarde spatten in het rond en ik zag een blank houten ladenkastje en een blauwe chaise-longue op straat staan.

"Hoe heeft ze die nou in vredesnaam naar buiten kunnen slepen?" dacht ik. Thomas stond in het tuinpad en ik schreeuwde hysterisch dat hij naar binnen moest gaan en zich verstoppen. Marc sleurde hem naar binnen en de voordeur sloeg dicht. Razend snel keek ik om me heen of ik Laura ook ergens zag, en jawel, daar kwam ze net doorgemoedereerd aangedrenteld, pal langs de auto van de hondenvanger, zachtjes voor zich uitzingend. Ik wilde schreeuwen dat ze naar me toe moest rennen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Mijn keel was verlamd. Twee armen staken uit het raampje van de auto, pakten haar onder haar armen beet en sleurden haar de auto in, waar de kaasboer en zijn hulpje meteen een witte handdoek om haar nek deden en haar in een helderwitte

ROODFLUWHEEL

Allergracie

dwangbuis snoerden. Ze gebruikten stalen, blauwe kabels om haar vast te klinken aan buizen die in de auto gemonteerd waren.

Ik greep door het open raampje naar Laura en trok de handdoek weg, die meteen weer werd omgedaan, maar inmiddels maakte ik de dwangbuis los. Een paniekerige kaasboer knoopte de dwangbuis weer vast, maar ik trok de handdoek weer weg, en zo gingen we een paar minuten lang door. Terwijl zij haar vastmaakten, maakte ik haar ergens anders weer los.

Maar ze zat met de blauwe kabels vast aan de carrosserie van de auto en ik begreep dat het een verloren zaak was, tenzij ik bovennatuurlijke kracht had.

In gedachten zei ik: 'Here Jezus, geef me de kracht om mijn meisje los te maken, in Jezus' Naam!' en ik pakte met twee handen een van de kabels. Mijn handen leken wel van staal, want de kabel spleet los onder mijn trekkende handen en de kaasboer schreeuwde van verbazing. Ik trok de volgende kabel kapot, het ging zo gemakkelijk, mijn hele lichaam leek wel van ijzer geworden, zoveel kracht had ik. Ik zag mijn polsen spannen en mijn handen aan de blauwe kabels trekken. Het was net of ik naar een film keek, mijn handen deden het, maar ik deed of voelde niets. Toen de laatste kabel kapot was opende ik de autodeur en nam Laura triomfantelijk over uit de slappe handen van de verbijsterde belagers. Toen de voordeur achter ons dicht viel hoorden we sirenes van politiewagens die onze straat binnenreden.

Het politiebureau was erg wit, helder en had allemaal smalle gangetjes die nergens naartoe leidden. Ik liep door de gangetjes en het was alsof ik door een telelens keek, ik zag de dingen alleen maar van heel dichtbij en kon geen overzicht krijgen.

Ik zag nog wel hoe de kaasboer en zijn hulpje met elkaar in een kamertje zaten te lachen. De kinderen verdrongen elkaar om een balie waarachter een aardige Oom Agent ze met een vet lachje mopjes vertelde, en mijn moeder stond intelligent en beschaafd met een inspecteur te praten over Ernstige Dingen.

Ik liep door de gangetjes en begreep niet helemaal wat de bedoeling van alles was. Tot een glimmend blijde agent me riep en zei: "Dat was nog eens iets, hè mevrouw? Ik ben blij dat u ons gebeld heeft. Meestal als u belde was er niks aan de hand, maar nu...! Groots! Roof, huisvredebreuk, kinderhandel, oplichterij en leugens verkoperij! Prachtig! Jammer dat we niet mochten schieten op die lui."

Ik liep zwijgend verder door het doolhof van kraakheldere, witte gangetjes en dacht: "Ik koop nooit meer kaas bij die klootzak."

